

[CatCristEstiu]

SUPLEMENT D'ESTIU CULTURAL I SOLIDARI

NÚM. 1

Guspies d'espiritualitat

«Cargol treu banya, puja la muntanya...»

Càrol Garcia
i Murillo

És entranyable parar atenció a la quantitat de somnis i il·lusions que podem arribar a tenir al llarg de la vida. A mesura que passen els anys i anem vivint infinitat d'experiències resulta inevitable continuar pensant-hi.

Des de petita, la meva curiositat per un continent que creia oblidat per molts augmentava a la vegada que jo creixia i madurava. Era imaginativa, decidida i, encara que alguns em consideraven una consentida pel fet de ser la menor de quatre germans, la meva intrepidesa i fortalesa han anat confirmant fins avui el que veritablement sóc.

Somiar en països africans i desitjar poder visitar-los era una realitat que m'encalçava des de ben jove. Els seus colors, les seves tradicions, els seus habitants i la seva màgia desconeguda em mantenien la curiositat desperta i la feien cada dia més inabastable. Sempre m'he adonat que va valer la pena apostar per tots aquells quan assentia sincerament al personatge que va convidar-me a aquesta aventura: què seria ara de mi si no hagués acceptat...?

«Cargol» era com em deia la meva germana Imma,

la resta de germans i alguns dels meus familiars i amics. L'Imma és molta Imma... i a original no la guanya ningú! Per la semblança amb el meu nom i m'imagino que perquè quasi sempre arribava la darrera en les nostres curses de bicicletes, així vaig ser «batejada» i continuo sent-ho... Sincerament, el cargol era un animal que em resultava força desagradable; no precisament pel seu gust, però l'aparença, les baves, la closca i la lentitud no m'oferien cap simpatia. En canvi, que diferent és el que penso avui: allò que detestava s'ha convertit en un nou «símbol» ple de significat en el meu passeig per aquest món.

Passaren els anys i vaig poder interpretar aquell desig interior: aquell desig que només amb Ell, amb la seva presència, en silenci i a través de la pregària com a fil conductor, vaig poder desxifrar. Era evident, i sentia amb claredat, que era una crida a la vida religiosa missionera: a una vida purament activa a l'Àfrica i amb la seva gent. Lliurar-me a Ell i ser una més en la família de les Germanes Blanques significava haver complert totalment aquell somni que m'encalçava... Més tard, una greu malaltia l'alterava infinitament.

Malgrat això, d'una manera diferent de com m'havia imaginat, continuo vivint el meu somni al mateix temps que ho deixo tot a les seves mans. És així com continuo amb la missió que m'ha confiat.

Aquella afectació va truncar la meva trajectòria, va forçar el retorn a Espanya i em va fer replantejar la manera d'afrontar la vida. La missió somiada i tan activa en el «món negre» ja no era possible...

Però, heu vist cap cargol en cadira de rodes o recuperant-se al llit d'un hospital?

Desitjo continuar aprenent amb lentitud i discreció a recórrer tot el que em queda per davant: que senzillament sàpiga deixar el rastre inconfusible de l'Evangelí; que la meva closca pugui ser útil a tots aquells que desitgen conèixer-lo i refugiar-se en Ell; i, finalment, que les meves banyetes facin d'antenes i estiguin en continua sintonia amb el Senyor. Només així podré transmetre sempre el seu missatge esperançador.

És clar que els seus camins ens sorprenen; però, siguin els que siguin, el seu amor incondicional no ens deixarà mai!